

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi H. L., R. L., A. L.

oraz D. L.

przy udziale Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Łodzi i Miasta Łódź

o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem

Sądu Powiatowego dla m. Łodzi z dnia 10 grudnia 1959 r., sygn. V Ns I 2569/59

wydanym w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydium Rady Narodowej

m. Łodzi Wydziału Finansowego

z udziałem H. L.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej skarżących H. L.,

R. L., A. L. i D. L.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt III Ca 1430/14,

1. odrzuca skargę kasacyjną,

2. zasądza od H. L., R. L., A. L. i D. L. na rzecz: Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł i na rzecz Miasta Łódź kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W sprawie ze skargi H. L., R. L., A. L. i D. L. o wznowienie postępowania w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi z udziałem H.L. (poprzednika prawnego wnoszących skargę o wznowienie postępowania) o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez przemilczenie, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Powiatowego dla m. Łodzi z dnia 10 grudnia 1959 r., sygn. akt V Ns 2569/59, Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia i Miasta Łódź postanowieniem z dnia 24 lipca 2012 r. wznowił postępowanie we wskazanej sprawie i zmienił postanowienie z dnia 10 grudnia 1959 r. w ten sposób, że oddalił wniosek w części obejmującej stwierdzenie, że Skarb Państwa na podstawie przedawnienia/zasiedzenia jest właścicielem nieruchomości położonej w Ł. przy Al. [...], obecnie uregulowanej w księdze wieczystej [...]. Apelacje od tego postanowienia wnieśli uczestnicy wznowieniowego postępowania, to jest Miasto Łódź i Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta Łodzi. Po rozpoznaniu (powtórny) tych apelacji, Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 19 listopada 2014 r. zmienił zaskarżone postanowienie i odrzucił skargę o wznowienie postępowania jako wniesioną z naruszeniem terminu z art. 407 § 1 k.p.c. (w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

Od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 19 listopada 2014 r. wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku oraz od postanowień: w przedmiocie odrzucenia pozwu oraz umorzenia postępowania. Powołany przepis wyłącza dopuszczalność skargi kasacyjnej od innych, niewymienionych w nim, postanowień, choćby kończyły postępowanie w sprawie. Postanowienie w przedmiocie skargi o wznowienie postępowania nie może być utożsamiane z orzeczeniem w przedmiocie odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania. Skarga o wznowienie postępowania, niezależnie od tego, jaki przypisze się jej charakter prawny, to jest swoistego środka zaskarżenia, czy skargi

(w znaczeniu *actio*), zbliżonej do pism wszczynających postępowanie, jak pozew albo wniosek o wszczęcie postępowania nieprocesowego, z uwagi na odrębną nazwę a przede wszystkim odrębny reżim jej wnoszenia i rozpoznania (art. 399-416¹ k.p.c.), nie może być utożsamiana z pozwem lub wnioskiem inicjującym postępowanie nieprocesowe. Ponadto, w związku z tym, że skarga o wznowienie postępowania zmierza do zmiany albo uchylenia zaskarżonego prawomocnego orzeczenia, funkcjonalnie pełni rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a więc funkcję zasadniczo inną od pozwu lub wniosku o wszczęcie postępowania nieprocesowego. W konsekwencji, postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania, nawet wydane przez sąd drugiej instancji, nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

W okolicznościach sprawy właściwym środkiem zaskarżenia postanowienia Sądu Okręgowego, jako kończącego postępowanie w sprawie, było zażalenie (art. 394¹ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 i 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1150 ze zm.) oraz § 8 pkt 1, § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461) i na podstawie § 7 pkt 1, § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).